

1 Akt:

Musikk 1: Ouverture

*Mens salslyset dempes sakte begynner musikken svakt, og stiger etter hvert mens **Teppet** går opp.*

Scene 1:

(Barneværelset hos familien Darling.

Det er et meget koselig barneværelse i sen-victoriansk stil. Det er en fargerik tapet, og et varmt lys fra gasslampene. Det er tre senger i rommet, en kommode, et hundehus og en kaminhylle over ildstedet, samt annen utsmykking. En dør Venstre scene bak fører ut til badet, det er et stort vindu på bakveggen, og en dør Venstre scene front som fører ut til resten av huset.

Wendy, 13 – 14 år gammel, og John 12 år, leger og fniser på Høyre scene. De er kledd i nattøy.

Nana, en stor hund – vanligvis en St Bernard – som er barnas barnepike,

kommer inn med syvårige Michael, også i nattøy, på ryggen. De er på veg til badet.)

MICHAEL:

(Protesterer)

Jeg vil ikke legge meg. Jeg vil ikke, jeg vil ikke, Nana. Klokken er ikke seks enda. Bare to minutter til da, vær så snill? Ett minutt? Jo da, jo da. Da er jeg ikke glad i deg mer Nana. Jeg sier det, jeg vil ikke bade. Jeg vil ikke! Vil ikke!

(Mrs Darling kommer inn. Hun er i aftenkjole, og ser meget vakker ut.)

MRS DARLING:

Du slette tid Michael! Så meget oppstyr du lager. Vær nå snill gutt og gjør som Nana sier.

(Hun snur seg til Wendy og John)

Kom så, dere to. I seng med dere.

Å kjære all verden. Jeg skulle virkelig ønske jeg ikke måtte ut i kveld.

Det gjør jeg virkelig.

(Michael og Nana går ut på badet. Inn kommer Mr Darling som en tornado. Han er i kjole og hvitt men har sløyfen i hånden.)

MR DARLING:

Nå er det nok. Begeret er fullt. Jeg har fått nok!

(Han setter seg ilt på sengen)

WENDY:

Men, hva er det som er galt, kjære pappa?

MR DARLING:

Galt? Galt! Denne sløyfen er gal! DEN VIL IKKE SLØYFE!
I alle fall ikke i snippen min! Rundt sengestolpen, å jada! Tyve ganger har jeg knytt den rundt sengestolpen, men rundt halsen min, å nei du.
Kan jeg da ikke få slippe!

(Mrs Darling undertrykker en latter)

Jeg advarer deg Mary. Hvis denne sløyfen ikke befinner seg vakkert knyttet rundt min hals ganske snart, går vi ikke ut til middag i kveld, og går vi ikke ut til middag i kveld, så kommer jeg aldri til å kunne gå på kontoret mer, og hvis jeg aldri kommer til å kunne gå på kontoret mer, så kommer du og jeg til å sulte, og våre barn blir satt på gaten!

(Alle ler av Mr Darling, han overdramatiserer igjen.)

ORK: Intro Musikk 2 – ” Darlings”

(Nana kommer fra badet med Michael på ryggen)

MUSIKK 2: DARLINGS

MR DARLING:

(Parlando)

SITUASJONEN BEGYNNER NÅ Å BLI KRITISK
JEG BLIR EKKEL OG GANSKE SLEM
HVOR HARDT JEG PRØVER NÅ
Å FÅ KNYTTET SLØYFEN PÅ

(Synger)

JA SÅ ENDER JEG PÅ ET GALEHJEM
MIN KJÆRE – DET ER NOE JEG MÅ SI DEG
AT JEG GIR IKKE OPP FORUTEN KAMP
FOR HVOR HARDT JEG PRØVER NÅ
Å FÅ KNYTTET SLØYFEN PÅ
SÅ BLIR DET INGEN MIDDAG I KVELD!

WENDY:

Å PAPPA

MRS DARLING & BARNA:

VI ER JO DARLING
HVER OG EN ER DARLING
DET ER NAVNET PÅ VÅR KJÆRE SLEKT
DET ER ENKELT NOK Å SI
VI ER SNILLE, VI - FORDI

WENDY:

JEG ER DARLING – SE DET

ALLE UTEN MR DARLING:

JA – VI ER JO DARLING
FOR HUSK AT VI ER DARLING
(Til Mr Darling)
NEI DET ER INGEN GRUNN T' Å SLOSS
OG TIL FOLK SOM GÅR FORBI
SI'R VI STOLT OG HØYT AT VI
HETER DARLING –
D' ER OSS

(Orkesteret spiller videre)

MRS DARLING:

Kjære George, du har ikke godt av å hisse deg opp sånn, ta det med ro

(Mrs Darling fortsetter mens Mr Darling marsjerer iltert rundt i rommet)

MRS DARLING:

(Parlando)
DU MÅ TA LIVET LITT MER MED RO
STÅ NÅ STILL - SÅ FÅR DU NÅ ET TIPS
TELL NÅ ROLIG HØYT TIL TRE
SÅ SKAL DU SNART FÅ SE
(Synger)
DU FÅR HJELP NÅ - DET MÅ DU TRO
MIN KJÆRE GI MEG NÅ SLØYFEN DIN

(han gjør det)

MRS DARLING: (Forts.)

JEG LOVER – AT SEIER'N ER SNART DIN

(musikalsk mellomspill mens hun knytter sløyfen)

DER ER SLØYFEN DIN PÅ PLOSS
UTEN SLIT OG MAS OG TRASS
SER MAN DET – OG PYNTET PEN OG FIN!

BARNA & MRS DARLING:

JA – VI ER JO DARLING
HVER OG EN ER DARLING
DET ER NAVNET PÅ VÅR KJÆRE SLEKT
DET ER ENKELT NOK Å SI
VI ER SNILLE VI, FORDI

MR DARLING:

JEG ER EN DARLING – SE DET!

ALLE:

JA - VI ER JO DARLING

BARE HUSK AT VI ER DARLING
SÅ DET ER INGEN GRUNN T' Å SLOSS
OG TIL FOLK SOM GÅR FORBI
SI'R VI STOLT OG HØYT AT VI
HETER DARLING
D' ER OSS

(Familien istemmer en akord på OH! en etter en, Nana på toppen med et hundedul nesten rent. Refrengget gjentas.)

BARNA & MRS DARLING:

VI ER JO DARLING
HVER OG EN ER DARLING
DET ER NAVNET PÅ VÅR KJÆRE SLEKT
DET ER ENKELT NOK Å SI
VI ER SNILLE VI, FORDI

MICHAEL:

JEG ER EN DARLING – SE DET!

ALLE:

FOR VI ER JO DARLING
BARE HUSK AT VI ER DARLING
SÅ DET ER INGEN GRUNN T' Å SLOSS
OG TIL FOLK SOM GÅR FORBI
SI'R VI STOLT OG HØYT AT VI
HETER DARLING – DARLING – DARLING - DARLING
D' ER OSS

(I begeistringen over det siste verset, snubler Mr Darling over Nana på den siste akkorden, og faller over henne. Han blir umiddelbart sint igjen. Barna brøler av latter, hvilket bare irriterer deres far ytterligere.)

MR DARLING:

Nå er det nok! For siste gang - nå er begeret fullt! Jeg har sagt det hele tiden: vi kan da ikke ha en hund til barnepike! Bare se her: hun har røytet på hele meg.

(Mr Darling begynner å børse seg. Mrs Darling hjelper ham. Nana bærer Michael i seng på ryggen sin.)

MRS DARLING:

George! Nana er et funn.

MR DARLING:

Utvilsomt! Men jeg har en ubehagelig følelse av at hun ser på barna som valper. Det er på tide å revurdere situasjonen.

MRS DARLING:

Å nei, kjære deg. Vet du? Jeg er sikkert på hun vet at de har sjeler... og uten Nana, så er det jo ingen til å beskytte barna mine.

MR DARLING:

Beskytte? Beskytte!

(Stolt)

Du har en ektemann min kjære, en som hegner om sin familie, gir dem hjem mat og klær, og passer på at ingen er i fare!

*(Wendy og John går ut på badet
Nana ser til Michael
Mrs Darling trekker Mr Darling til side)*

MRS DARLING:

Jeg vet det skatt, men jeg er litt engstelig allikevel. Jeg vet det høres merkelig... men jeg synes jeg så et ansikt utenfor vinduet her tidligere i kveld.

MR DARLING:

Det er da ikke mulig, vi bor jo i fjerde etasje!

MRS DARLING:

Jeg vet det. Men det var ansiktet til en liten gutt; han prøvde å komme inn, George, og det var ikke første gangen jeg har sett ham.

MR DARLING:

Ikke det?

MRS DARLING:

(Passer på at Michael ikke hører det.)

Jeg så ham første gang for en uke siden. Det var Nana's frikveld, og jeg satt her og døset ved kaminen, da det plutselig føltes som det trakk, som om vinduet stod oppe. Da jeg åpnet øynene så stod den gutten her i rommet.

MR DARLING:

I dette værelset?

MRS DARLING:

Ja, jeg skrek. Og akkurat da kom Nana inn, og hun sprang mot ham med en gang. Gutten sprang mot vinduet og da hoppet ut. Nana lukket vinduet så fort hun kunne, men det var for sent til å fange ham.

MR DARLING:

Akkurat. Jeg skjønner. Vel, neste gang så får du bare...

MRS DARLING:

Vent nå litt. Gutten forsvant, men skyggen hans rakk ikke å bli med, den ble hengende fast i vinduet vi lukket.

MR DARLING:

(Alvorlig)

Mary, Mary. Hvorfor tok du ikke vare på den skyggen...

MRS DARLING:

Jeg gjorde det. Jeg rullet den sammen, George, og her er den.

(Hun henter den i kommoden. Den er laget av tynn sort haitan, og har menneskeform.)

(ORK: Musikk 2 A Instrumental)

MR DARLING:

Hm? Få se. Nei – det ser ikke ut til å være noen jeg kjenner.

(Ironisk)

Men det er sikkert en skurk.

(Mrs Darling legger skyggen ned i skuffen igjen.)

MRS DARLING:

Men kjære George, prøv å ta dette alvorlig. I det siste – vel, altså – Wendy har fortalt meg om en gutt som heter - - hrm - - Peter. Noen ganger sitter han ved sengeenden hennes og spiller vakker musikk for henne.

MR DARLING:

(Flirer litt)

Og hva slags musikk spiller han helst?

MRS DARLING:

Hun sier at det alltid er mens hun sover. Hun bare vet at han er der.

MR DARLING:

Nettopp kjære, og den slags pleier vi andre å kalle drømmer det, ser du. Du har alltid sagt at vår kjære Wendy har en livlig fantasi. Det er bare drømmer.

(Mrs Darling sukker litt oppgitt.

Michael roper av skrekk, fordi Nana vil gi ham medisinen hans.)

MICHAEL:

Nei! Vil ikke! Vil ikke ha! Nei takk! Nei takk! Vil ikke ha det vonde der. Ta det bort Nana!

(Wendy og John kommer fra badet.)

MRS DARLING:

Hva er det Nana? Å – selvsagt. Det er jo bare medisinen din jo, Michael.

MICHAEL:

(Raskt)

Vil ikke ta den!

MRS DARLING:

Vi går og henter sjokoladen hans vi, Nana.

(Hun går ut for å hente sjokolade til Michael. Nana blir med.)

(Roper etter henne)

Mor, du må ikke skjemme ham bort. Kom igjen Michael, vær et skikkelig mannfolk nå! Da jeg var på din alder så tok jeg medisinen min uten å mukke. Jeg kan enda huske at jeg sa: Tusen takk kjære mor og far for at dere gir meg flasker som gjør meg frisk og sterk!

WENDY:

(Prøver å sette mot i Michael)

Den medisinen du tar noen ganger far, den er vel mye verre, er den ikke?

MR DARLING:

(Tappert)

Å jo, meget verre, og jeg skulle gjerne tatt litt for deg nå jeg Michael, som et godt eksempel, hvis jeg ikke hadde mistet flasken.

WENDY:

(Hjelpsomt)

Du har ikke mistet den far. Den står på badet. Jeg skal hente den jeg!

(Wendy løper ut på badet før han rekker å si noe)

MR DARLING:

Wendy – nei!

(John fniser)

John, det er noe grusomme saker. Av det søte klissete slaget.

JOHN:

(Lattermild)

Det går nok over pappa!

(Wendy er tilbake med medisinen i et glass.)

WENDY:

Jeg var så rask jeg kunne!

MR DARLING:

Du var utrolig snar, vidunderlig hurtig.

(Wendy gir pappa flasken)

Michael først.

MICHAEL:

Pappa først!

MR DARLING:

Jeg kommer til å kaste opp, bare så du vet det.

JOHN:

Kom igjen pappa!

MR DARLING:

Ti stille John.

WENDY:

Jeg trodde du tok den som ingenting jeg, pappa, og sa tusen takk kjære mor og far for at....

MR DARLING:

Det er ikke det det dreier seg om. Poenget er jo at det er mye mer i glasset mitt enn det er i skjeen til Michael. Og det er urettferdig!

MICHAEL:

(Iskaldt)

Jeg venter pappa!

MR DARLING:

Det er lett nok på si at man venter, men det gjør jeg også det, ser du.

MICHAEL:

Pappa er en feiging

MR DARLING:

Det er du også

MICHAEL:

Jeg er ikke noe redd, jeg!

MR DARLING:

Det er ikke jeg heller.

MICHAEL:

Så ta den da vel!

MR DARLING:

Ta den selv

WENDY:

Hva med om dere begge tar den samtidig da?

MR DARLING:

Utmerket! Er du klar Michael?

WENDY:

En – to – tre – NÅ !

(Michael tar sin medisin, men Mr Darling gjemmer flasken bak ryggen.)

JOHN:

Pappa har ikke tatt sin!

MICHAEL:

(Rasende)

Hva? Det er urettferdig, det!

(Han begynner å snufse)

WENDY:

Å pappa!

MR DARLING:

Hva er det du mener med "Å pappa!" Hold opp med det rabalderet da, Michael, jeg skulle til å ta min, men så.. bommet jeg litt.

(De ser tvilende på ham.)

Nei dere, nå vet jeg det. Nå har jeg funnet på en fantastisk spøk. Nå heller jeg medisinen min i koppen til Nana og hun drikker den, og tror det er melk! Det skal bli morsomt.

WENDY:

Nei – pappa, NEI!

(Mr Darling hører ikke etter.)

Mrs Darling kommer inn, fulgt av Nana, hun gir en sjokolade til Michael.)

MR DARLING:

Nana, flink bisk. Jeg har hatt litt melk til deg i skålen din, jeg, Nana.

(Nana loggrer, og løper bort til skålen sin og slikker ivrig, stopper og ser bebreidende på Mr Darling. Hun går og legger seg i hundehuset sitt med halen mellom bena.)

MRS DARLING:

(Lukter på skålen)

Nei men George! Det er jo medisinen din!

(Wendy trøster Nana)

MR DARLING:

Det var jo bare en spøk. Man har lite igjen for å slite seg ut med å prøve å være morsom her i huset.

WENDY:

(Trøster Nana)

Stakkars Nana, stakkar stakkar Nana. Pappa, Nana gråter.

MR DARLING:

Akkurat! Bare kos med henne dere! Det er ingen som koser med meg! Å nei da! Jeg er bare han som tjener penger jeg. Hvorfor skulle jeg få en kos, hvorfor, hvorfor, HVORFOR!

MRS DARLING:

Så da George! Ikke så høyt. Tenk om tjenestefolkene hører deg?

MR DARLING:

(Sinna)

La dem høre; la hele verden høre det! Men jeg nekter å la den hunden være herre her i mitt eget barneværelse ett eneste minutt lenger.
Ut! Ut! Ut!

BARNA:

Nei pappa! Vær så snill!

MR DARLING:

Forgjeves, forgjeves. En hund hører hjemme på gårdsplassen, og dit skal du og bindes på minuttet.

MRS DARLING:

George, George. Husker du ikke hva jeg fortalte deg om ansiktet i vinduet. Nana må være her og passe barna mine.

MR DARLING:

Jeg har bestemt meg og sånn er det. Er det er jeg som er herre her i huset eller er det det forbaskede dyret. Kom så med seg.

*(Han trekker med seg Nana ut av hundehuset, og ut.
Barna krabber stille i seng, og Mrs Darling demper gasslampene. I det fjerne bjeffer Nana.)*

JOHN:

Hør på henne; det er fordi han binder henne i gården. Så lei seg hun er.

WENDY:

Det er ikke sånn hun høres ut når hun er lei seg. Det høres ut som om hun værer fare!

MRS DARLING:

Fare? Er du sikker, Wendy?

WENDY:

Ja det er jeg.

(ORK: Musikk nr 3 Instrumental)

*(Plutselig og voldsomt blåser vinduet opp.
Wendy hylar.
Mrs Darling snur seg forskrekket.)*

JOHN:

Er det noen der?

MRS DARLING:

*(Ser ut av vinduet)
Neida, alt er stille og rolig.
Jeg skulle ønske jeg ikke skulle ut for å spise middag i kveld.
(Hun lukker vinduet)*

MICHAEL:

*(Søvnig)
Er det noe som kan skje oss, mamma?*

MRS DARLING:

Neida skatt!
*(Hun kysser alle tre etter tur.)
Godnatta barna mine*

*(Mrs darling går ut.
Kort pause, og Wendy setter seg langsomt opp)*

WENDY:

Michael...? John?

(Intet svar. Begge sover.

Wendy står opp, og går bort til vinduet og åpner haspen.)

(ORK: Musikk 4 Intro)

WENDY:

PETER, PETER
ER DU – ER DU DER?
PETER, PETER
ER DU – GANSKE NÆR?
PETER, PETER
ER DET - ER DET SANT?
PETER, PETER
ER DU – DEN VENN JEG ENDELIG FANT?

DU FLYR, FLYR HØYT AVSTED
OG JEG, JEG VIL BLI MED
PÅ STJERNEHIMLEN ET STED
VENT PÅ MEG PETER
PETER, PETER
JEG VET DU MÅ
FLY FRITT HØYT OPP I DET BLÅ
MEN TENK SÅ FLOTT OM DET VAR
JEG SOM BLE MED

JEG SER DEG
OG BER DEG
TA MEG MED PÅ FLUKT NÅ I NATT
NÅR MAMMA
HAR FÅTT LAGT OSS
JEG STÅR OG VENTER BETATT
STJERNER
DE BLINKER
OG NÅR VINDEN HVISKER SÅ ØM
DU ER DER
OG DU VENTER
SÅ PETER – TA MEG MED I DIN DRØM

DU FLYR, FLYR HØYT AV STED
OG JEG, JEG VIL BLI MED
PÅ STJERNEHIMLEN ET STED
VENT PÅ MEG PETER
PETER, PETER
JEG VET DU MÅ
FLY FRITT HØYT OPP I DET BLÅ
MEN TENK SÅ FLOTT OM DET VAR
JEG SOM BLE MED

(Etter sangen går Wendy og legger seg under dynen, og sovner.

En liten lysende stjerne – Tingeling - danser gjennom vinduet og en svak ringling av en klokke høres. Alven danser rundt i rommet, og forsvinner så i en krukke på kaminhyllen.)

(ORK: Musikk 5: Instrumental)

(Vinduet åpner seg, og inn flyr Peter Pan.)

PETER:

Tingeling! Tingeling, hvor er du? Åh, kom ut av den krukken og fortell meg om du vet hvor de har lagt skyggen min?

(Tingeling kommer ut og ringler.

Peter hopper bort til kommoden og hiver alt han finner i den i alle retninger, mens han leter etter skyggen sin. Han finner den i skuffen...)

(ORK: Musikk 5 A: Instrumental)

(Som han lukker, og dermed kommer han til å stenge Tingeling inne i skuffen. Han setter seg, og prøver ivring å få skyggen på seg, men greier det ikke.

Peter går ut på badet og kommer tilbake med et såpestykke.

Peter forsøker å "såpe" skyggen på. Han får det ikke til. Han blir fortvilet og begynner å gråte. Wendy våkner, hun setter seg opp og ser på ham.)

WENDY:

Næmen – hvorfor gråter du?

(Peter reiser seg opp og bukker ærbødig for henne Hun gjør likeså.)

PETER:

Hva heter du?

WENDY:

Wendy Moira Angela Darling.

PETER:

Jeg heter Peter Pan, jeg.

WENDY:

Heter du bare det?

PETER:

M – m

WENDY:

Så trist da.

PETER:

Det gjør ikke noe.

WENDY:

Hvor bor du hen?

PETER:

Til høyre ved den andre stjernen, og så rett frem til morgengry.

WENDY:

Det er den rareste adressen jeg har hørt noen gang!

PETER:

Det er det vel ikke!

WENDY:

Jeg mener – skriver man det hvis man skal sende brev til deg?

PETER:

Jeg får ingen brev.

WENDY:

Men mamma'n din, hun får vel noen brev?

PETER:

Ha 'kke noen mamma, jeg.

WENDY:

Å Preter, da er det jo ikke rart at du gråter.

(Wendy hopper ut av sengen og går mot Peter. Han rygger litt.)

PETER:

Jeg gråt ikke for det med mammaer. Jeg gråt fordi jeg ikke fikk skyggen min til å sitte fast på meg! Dessuten så gråt jeg ikke, så det så!

WENDY:

Har du mistet skyggen din?

PETER:

Ja.

WENDY.

Så grusomt da.

(Hun tar opp såpen)

Og så har du prøvd å...

(Hun undertrykker et fnis.)

Peter, den må syes på, skjønner du.

PETER:

Hva er syes på?

WENDY:

Du er veldig uvitende.

PETER:

Nei, det er jeg ikke, det.

WENDY:

Jeg skal sy den på for deg, jeg. Men det kan godt hende det gjør litt vondt.
(Hun henter nål og tråd og fingerbøl fra sykurven på kommoden.)

PETER:

Jeg er ikke redd for at det skal gjøre vondt, for jeg er modig og – AU!

*(Wendy syr på skyggen.
Lyset skifter.)*

(Ork: Musikk 6: Instrumental)

(Lys: stor skygge av Peter på bakveggen. Peter danser av glede.)

Kanskje jeg skulle ha strøket den litt?

(Peter galer triumferende)

Peter!

(Han galer igjen)

(Galer)

Se hva jeg kan! Er jeg bra flink eller hva? Se Wendy! Se!

(Fornærmet)

Jada, jeg gjorde jo ingenting jeg.

Joda, du gjorde litt du og.

(Han galer igjen.)

Gjorde litt? Jasså du, hvis jeg ikke var til noen nytte, og du ikke kan finne på noe bedre enn å sprette rundt og lage rare lyder, så går jeg og legger meg igjen.

(Hun hopper til sengs og gjemmer ansiktet under teppet.)

Wendy, ikke stikk av da. Jeg jubler alltid sånn når jeg har vært flink eller heldig!

(Wendy rører seg ikke under teppet)

Wendy... Wendy, en pike er til mer nytte enn tyve gutter minst.

(Wendy titter frem fra teppet)

Mener du virkelig det, Peter?

Klart jeg gjør.

Det var veldig søtt av deg. Da legger jeg meg ikke allikevel, og så tror jeg at jeg vil gi det et kyss hvis du har lyst.

(Holder frem hånden forventningsfullt.)

Ja takk!

Men du vet da vel hva et kyss er?

Det skjønner jeg jo når jeg får det, det da! Ikke sant.

(Wendy skal til å kysse ham, men ombestemmer seg, og gir ham fingerbølet hun brukte til å sy på skyggen med i stedet.)

(Ser på fingerbølet.)

Og nå da? Skal jeg gi deg et kyss nå?

Hvis du har lyst, så.

(Peter slipper en av sine eikenøtt knapper opp i hånden hennes.)

Å så pen den er. Jeg skal ha den på meg rundt halsen bestandig.

(Trekker på skuldrene.)

Hvis du har lyst til det, så...

Hvor gammel er du, Peter?

Vet ikke jeg. Men jeg er nok ganske ung tror jeg. Wendy, jeg stakk hjemmefra den dagen jeg ble født.

Hva?

Det var fordi jeg hørte hva mamma og pappa snakke om hva jeg skulle bli når jeg ble mann.
(*Hisser seg opp.*)
Jeg vil ikke bli voksen mann. Jeg vil være gutt og ha det gøy. Så derfor stakk jeg av til Kensington Gardens og bodde sammen med alvene ganske lenge.

Jamen Peter, tenk på all de vidunderlige tingene du kommer til å gå glipp av: å få en familie, og karriere, og bli rik, og...

Nei Wendy, hør nå her...

(Ork: Musikk nr 7: "What happens when you're grown up")

(*Parlando*)
HVA SKJER - NÅR DU VOKSER OPP?
HVA SKJER - NÅR DU BLIR STOR?
SKYGGER ER IKKE STØV PÅ ET GLASS
(*Synger*)
OG TIL LEKER SIER MAN STOPP

WENDY – DE VOKSNE ER – HELT NE' PÅ BÅNN!
ER DU VOKSEN TAR LEKENE SLUTT
DU BLIR FLAT OPPI HUE AV - SKOLE OG SÅNN
JEG HAR BESTEMT MEG - JEG VIL VÆRE GUTT

(Musikalsk reprise av de første fire linjene, mens...)

WENDY:

Men Peter, du kan da ikke bare være barn hele livet! Tenk hvor spennende det må være å bli en voksen mann. Og pappa.

Du Peter? Har ikke du lyst til å Gifte deg?

PETER

NEI!

WENDY - DE VOKSNE ER - HELT NE' PÅ BÅNN
ER DU VOKSEN TAR LEKENE SLUTT
DU BLIR FLAT OPPI HUE AV - SKOLE OG SÅNN
JEG HAR BESTEMT MEG - JEG VIL VÆRE GUTT!

(Sangen stiger i tempo, og Peter spankulerer rundt på scenen)

JEG RØMTE HJEMMEFRA - DEN DAGEN JEG BLE FØDT
OG DA DRO JEG TIL KENSINGTON GARDENS
GIDDER IKKE VASKE MEG - STÅ OPP PÅ KOMMANDO
NEI FOR MEG ER DET SLUTT PÅ OPPDRAGELSE
WENDY PRØV NÅ Å FORSTÅ
JEG VIL 'KE VOKSE OPP
PENE KLÆR OG RENE TÆR
ER BARE TIL BESVÆR
D' ER GREIT Å VÆRE SNILL OG GREI
OG GJØRE HVA MAN KAN
MEN VOKSER JEG OPP, NEI ! SE PÅ MEG
D' ER PETER PAN

(Musikalsk reprise, Peter danser)

WENDY - PRØV NÅ Å FORSTÅ
JEG VI 'KKE VOKSE OPP
PENE KLÆR OG RENE TÆR
ER BARE TIL BESVÆR
D' ER GREIT Å VÆRE SNILL OG GREI
OG GJØRE HVA MAN KAN
MEN VOKSER JEG, NEI !
SE PÅ MEG

WENDY:

NEI VOKSER HAN OPP? - DET VIL HAN EI

BEGGE:

EN SOM SLETT IKKE VIL BLI STOR.....
D' ER PETER PAN !

PETER:

Når vi allikevel snakker om alver, jeg lurer på hvor Tingeling har gjort av seg, jeg.

WENDY.

Peter!

(Hun griper fatt i ham.)

Du mener vel ikke på alvor å fortelle meg at det er en alv her inne?

PETER:

Joda, min helt egen alv! Egentlig synes jeg at hver eneste gutt og pike burde ha sin egen alv, jeg da!

WENDY:

Burde ha? Har vi ikke det, da?

PETER:

Nei, du skjønner at nå vet barn så meget, at snart tror de ikke på alver mer. Så hver gang en gutt eller pike sier at: "jeg tror ikke på alver jeg!" så er det en alv som faller rett i bakken og er død.

WENDY:

Det er da forferdelig! Men alven din Peter, den er her sammen med deg?

PETER:

Hun var her for ikke så lenge siden i alle fall. Hører du henne noe sted?

(Begge lytter oppmerksomt, man hører Tingelings bjelle dempet et sted.)

WENDY:

Det eneste jeg hører er akkurat som om noen ringler i en liten bjelle.

PETER:

Det er Tingeling! Det er alvespråk. Jeg tror jeg kan høre henne jeg og. Wendy, jeg tror jeg har stengt henne inne i den store boksen der borte.

WENDY:

Den store boks..? Å – mener du kommoden!

(Peter åpner skuffen. Tingeling flyr ut rundt omkring og ringler iltert.)

PETER:

Tingeling da! Du får ikke lov å snakke sånn!

(Tingeling ringler.)

Det er klart at jeg er lei meg, men hvordan kunne jeg vite at du var inne i den skuffen, da?

(Tingeling ringler)

Dustemikkel kan du være selv!

WENDY:

Å Peter, hvis hun bare kunne stå stille, så jeg kunne se henne.

PETER:

Alver står nesten aldri stille.

(Tingeling forsvinner ut på badet.)

WENDY:

(Sitter på sengen sin.)

Peter, hvor bor du egentlig nå.

PETER:

Sammen med De Foreldreløse Guttene.

WENDY:

Hvem er de da?

PETER:

Det er de som falt ut av barnevognene sine når barnepikene deres ikke passet på dem. Hvis ingen kommer og henter dem etter 7 dager, så blir de sendt langt av sted – til Drømmeland.

(Stolt)

Jeg er "Kæpt'n" for dem alle sammen!

WENDY:

Det høres da kjempemorsomt ut!

PETER:

Ja, men vi er egentlig ganske ensomme. For vi har nemlig ikke noen mamma.

WENDY:

Er det ingen piker der, da.

PETER:

(Snedig)

Å nei du. Piker er nok alt for smarte til å falle ut av barnevognene sine!

WENDY:

Å – Peter, du er så søt når du snakker pent om piker. Du kan godt få gi meg et kyss hvis du har lyst.

PETER:

Visste jeg det ikke, du skal ha det tilbake.

(Han holder frem fingerbølet igjen.)

WENDY:

Å kjære, jeg mener ikke et kyss, jeg mener et fingerbøl.

PETER:

Hva er det?

WENDY:

Det er et slikt et.

(Hun kysser Peter.)

PETER:

Sprøtt. Skal jeg også gi deg et fingerbøl?

*(Tingeling kommer dansende ut fra badet mot Wendy.
Før Peter rekker å komme i nærheten av Wendy, skriker hun.)*

PETER:

Hva er det?

WENDY:

Det var akkurat som om noen lugget meg.

PETER:

Det var sikkert Tingeling. Jeg har aldri sett henne så uoppdragen før...

(Tingeling ringler.)

WENDY:

Hva sier hun?

PETER:

Hun sier at hun vil gjøre sånn hver gang jeg gir deg et fingerbøl.

WENDY:

Hvorfor det?

PETER:

Hvorfor det, Tingeling?

(Tingeling ringler)

PETER:

Hun sier: "Din dumrian"

WENDY:

Hun er virkelig udannet, jeg velger å overhøre det. Kom Peter, vi setter oss her borte.

PETER:

Som du vil.

WENDY:

Peter, hvorfor har du kommet til vinduet i vårt barneværelse så ofte?
Ja, for jeg har alltid vist at du var der, skjønner du.

PETER:

For å høre på de historiene mammaen deres forteller. Det er ingen av oss gutta som kan såne historier skjønner du.

WENDY:

Det er da forskrekkelig trist da!

PETER:

Du Wendy – for noen kvelder siden fortalte mammaen deres dere enn spennende historie..

WENDY:

Hvilken var det da?

PETER:

Den var om han Prinsen, og han kunne ikke finne hun damen med glasskoen.

WENDY:

Å Peter! Det var Askepott, det, og han fant henne, og de levde lykkelig alle sine dager!

PETER:

Hurra!

(Han går til vinduet.)

WENDY:

(Bekymret)

Hvor skal du hen?

PETER:

Skal fortelle det til guttene, vel!

WENDY:

Å nei ikke gå da Peter; jeg kan mange historier. Bare tenk på alle de historiene jeg kunne fortelle til guttene.

PETER:

(Kjempebegeistret)

Å ja Wendy! Du må bli med og fortelle alle historiene!

WENDY:

Uff, jeg tror ikke jeg kan. Tenk hva mor ville si. Dessuten kan jeg ikke fly!

PETER:

Det lærer du av meg!

WENDY:

Hva?

PETER:

Jeg kan lære deg å fly!

WENDY:

(Klapper i hendene)

Å så morsomt å kunne fly!

PETER:

Jeg skal lære deg å hoppe opp på ryggen av vinden og så av sted!